

forudsee til det Tidspunkt, men som man ikke altid er istand til samtidigt dermed tilstrækkeligt at kunne documentere. Forsaavidt der altsaa skulde være Spørgsmaal om, at Sagen ikke har været tilstrækkeligt bilagt fra Regjeringens Side, saa troer jeg, at den Omstændighed, som jeg har anført, kan tjene til Beviis for, at det under alle Omstændigheder vil blive meget vanskeligt, om ikke umuligt, for Regjeringen i al sin Detail at bilægge en Finantslov paa denne Maade; Noget kunde maaskee forberedes ved følgende Behandlinger derved, at man angaaende saadanne enkelte Poster, hvormed Regjeringen endnu ikke havde de fornødne Oplysninger, forbeholdt sig at fremkomme med det Nærmere til Sagens 3die Behandling, for at ikke hele Finantscomiteens Betænkning derefter skulde udsættes. Forøvrigt er det jo en Selvfølge, og forsaavidt maa jeg være enig med den ærede Taler, at, jo mere Rigsdagen og Regjeringen have arbejdet med hinanden i disse Love, desto lettere vil Arbejdet blive, desto lettere vil det være for Regjeringen at have de Oplysninger, som kunne forlanges, paa rede Haand, og desto lettere vil det ogsaa være for Udvalget at oversee, hvilke Oplysninger der maatte behøves, og hvilke der maaskee ikke ere saa nødvendige.

Rieger: Jeg kan ikke nægte, at jeg har nogen Betænkning ved at stemme for det Forslag, som her er gjort; men forinden jeg udtaler mig nærmere derom, vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Formand, hvorved Betydningen af det Forslag, som nu gjøres, kan blive noget klarere. Dette Spørgsmaal er: hvorledes Sagen skal fremmes, hvis den Tilladelse, der nu begjeres, bliver given; hvilken Tid vil der blive given til at stille Ændringsforslag, og altsaa hvorledes vil man overhovedet tage fat paa Sagen, hvis det blev tilladt at fremme den paa den foreslaaede Maade. Derfor jeg turde vente, at den ærede Formand vilde udtale sig derom, saa blev det noget lettere at faae en bestemt Mening om, hvorvidt man turde give sin Stemme til Sagens Fremme paa extraordinair Maade.

Formanden: Jeg skal i Anledning heraf udtale, at, da det ikke vil være muligt at holde Møder i den Tid, som ligger imellem Juul og

Nytaaar, efter som en stor Deel af Medlemmerne nødvendigvis i den Tid maae, og endee andre idetmindste ønske at ferlade Kjøbenhavn, saa vil der altsaa kun kunne være Tale om at benytte de sidste Dage af næste Uge og maaskee den første Dag af den paafølgende Uge; der vil altsaa i det Høieste kun være Tale om at benytte Dagene fra Onsdag af, det vil sige Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag i næste Uge og den derpaa følgende Mandag til Finantslovens anden Behandling. Skulde man nu begynde anden Behandling paa Onsdag, saa, da der dog vel ikke godt kan afvises fra den Bestemmelse, hvilket heller ikke er bragt i Forslag, at Ændringsforslagene maae være bekendte for de Herrer 24 Timer, forinden Discussionen aabnes, vilde altsaa Ændringsforslagene som en Følge heraf være at omdele paa Tirsdag, og, da der heller ikke vel kan gives mindre end 24 Timer til Redactionen, Ordningen og Trykningen af Ændringsforslagene, især da det maa forventes, at de ikke ville blive saa ganske saa, saa vil Tiden til Indgivelsen af Ændringsforslag til det første Afsnit ikke kunne udsættes længere end til paa Mandag. I ethvert Fald kunde man jo udsætte Indgivelsen af Ændringsforslag 24 Timer til, til paa Tirsdag, og Umbeligen til paa Onsdag, men da vilde Forhandlingerne først kunne begynde paa Torsdag, og der vil da kun være 3 eller i det Høieste 4 Dage tilovers til Behandlingen.

Rieger: Ja, jeg kan ikke nægte, at efter denne Forklaring finder jeg for min Deel, at der er Grund til at nægte den begjerede Tilladelse til Sagens færegne Fremme. (Ja!) Jeg troer, at der er Anledning til at tage dette Spørgsmaal noget alvorligere, da det nu er anden Gang, at der er Tale om at fremlægge Betænkningen stykkevis. Jeg troer, at det allerede er en temmelig mislig Sag, at Betænkningen over et saadant heelt Arbejde som en Finantslov fremkommer i smaa Stykker; — hvis det endda var det hele Udgiftsbudget paa den ene Side og Indtægtsbudgettet paa den anden Side, saa var det en anden Sag, saa kunde det have sin gode Grund — men at opløse Indtægtsbudgettet og at opløse Udgiftsbudgettet, og navnlig at opløse Udgifts-